DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

9. juni 2011 *

I sag C-401/09 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 24. september 2009,

Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, Athen (Grækenland), ved dikigoros N. Korogiannakis,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Den Europæiske Centralbank (ECB) ved F. von Lindeiner og G. Gruber, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (refererende dommer) og J. Malenovský,

generaladvokat: P. Mengozzi
justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. januar 2011,

afsagt følgende

Dom

1 Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (herefter »Evropaïki Dynamiki«) har med sit appelskrift nedlagt påstand om ophævelse af kendelse afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 2. juli 2009, Evropaïki Dynamiki mod BCE (sag T-279/06, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Centralbank (ECB) for sagsøgerens påstand om annullation af ECB's afgørelser om ikke at antage sagsøgerens bud afgivet i forbindelse med udbuddet efter forhandling i forbindelse med levering af it-rådgivnings- og -udviklingstjenester og om at tildele kontrakten til de udvalgte tilbudsgivere.

Sagens baggrund

2 Den 19. juli 2005 offentliggjorde ECB en udbudsbekendtgørelse i *Supplement til Den Europæiske Unions Tidende* (EUT S 137), vedrørende et udbud efter forhandling i forbindelse med levering af it-rådgivnings- og -udviklingstjenester med foreløbig udvælgelse af egnede ansøgere. Dette udbud efter forhandling havde til formål at udvælge to entreprenører med henblik på levering af tjenester til ECB til opfyldelse af rammekontrakter.

3 Den 29. august 2005 indgav Evropaïki Dynamiki en ansøgning på vegne af konsortiet E2Bank, hvis anden deltager var Engineering Ingegneria Informatica SpA. ECB's Udvalg for Offentligt Udbud udvalgte blandt de 23 modtagne ansøgninger 7 bydende, herunder konsortiet.

4 Den 22. december 2005 meddelte ECB udbudsbetingelserne til de udvalgte bydende og opfordrede dem til at afgive deres bud. Disse udbudsbetingelser omfattede opfordringen til at afgive bud og fem bilag, herunder udkastet til rammekontrakten.

5 Punkt 2.4 i bilag 3 til opfordringen til at afgive bud indebar en forpligtelse for tilbudsgiverne til at indhente en bevilling i henhold til den tyske lov om ordning for vikarbureauer (Arbeitnehmerüberlassungsgesetz, herefter »AÜG«), og det fremgik heraf, at sidstnævnte skulle nævne, at de forpligtede sig til at være i besiddelse af bevilling til udlejning af midlertidig arbejdskraft (Arbeitnehmerüberlassungsgenehmigung, herefter »den krævede bevilling«) på tidspunktet for kontraktens indgåelse.

6 ECB modtog fem bud inden for den fastsatte frist, herunder buddet fra konsortiet E2Bank. Dette bud, der blev betragtet som komplet, indeholdt bl.a. et bindende

tilsagn fra to af medlemmerne af konsortiet E2Bank om at indhente den krævede bevilling inden underskrivelsen af den eventuelle kontrakt. Som bevis for dette tilsagn blev der fremlagt en kopi af to ansøgninger om bevilling indgivet den 3. og den 6. februar 2006 hos de kompetente tyske myndigheder.

7 Efter at have vurderet buddene besluttede ECB's Udvalg for Offentligt Udbud at rette en opfordring til de tre bedst placerede ansøgere til forhandlinger. Konsortiet E2Bank opnåede en fjerdeplads.

8 Efter de forhandlinger, der blev ført i april 2006, besluttede det nævnte udvalg for offentligt udbud kun at fortsætte forhandlingerne med to tilbudsgivere, da den tredje tilbudsgiver fra Indien ikke havde været i stand til at imødegå ECB's frygt vedrørende indhentelsen af den krævede bevilling. De forhandlinger, der blev ført med de tilbageværende tilbudsgivere, blev afsluttet i løbet af juni 2006.

9 Ved skrivelse af 11. juli 2006 udtrykte Evropaïki Dynamiki tvivl om lovligheden af den pågældende udbudsprocedure, idet selskabet navnlig gjorde gældende, at forpligtelsen til at være indehaver af den krævede bevilling var forskelsbehandling over for tilbudsgivere uden for Tyskland.

10 Efter ved skrivelse af 31. juli 2006 at være blevet underrettet om afgørelsen om tildeling af rammekontrakter til de to udvalgte tilbudsgivere søgte Evropaïki Dynamiki ved skrivelse af 1. august 2006 yderligere oplysninger om vurderingen af buddene, anmodede ECB om at ændre afgørelsen og oplyste, at selskabet agtede at anlægge sag ved Retten, hvis det ikke fik medhold. ECB's Udvalg for Offentligt Udbud vurderede, at denne skrivelse udgjorde en formel klage, og forelagde den for appelorganet ved ECB, der ved skrivelse af 18. august 2006 meddelte Evropaïki Dynamiki, at selskabets klage var blevet afvist.

Retsforhandlingerne og den appellerede kendelse

11 Den 9. oktober 2006 anlagde Evropaïki Dynamiki sag for Retten med påstand om annullation af ECB's afgørelser om ikke at antage sagsøgerens bud og om at tildele kontrakten til de udvalgte tilbudsgivere. Til støtte for søgsmålet gjorde Evropaïki Dynamiki otte anbringender gældende.

12 Efter at Retten forkastede en formalitetsindsigelse, hvormed ECB påstod, at appellanten savnede søgsmålsinteresse, undersøgte Retten for det første det ottende anbringende, der vedrørte ulovligheden af kravet om, at tilbudsgiverne skulle være indehavere af den krævede bevilling.

13 Med dette anbringendes første led kritiserede Evropaïki Dynamiki ECB for at have indført dette krav vilkårligt og for at have tilgodeset tjenesteydere i Tyskland.

14 Med det ottende anbringendes andet led gjorde Evropaïki Dynamiki gældende, at den krævede bevilling ifølge AÜG kun udstedes til udenlandske virksomheder, hvis de i den medlemsstat, hvor de er etableret, har en tilladelse vedrørende udlejning af midlertidig arbejdskraft. I henhold til græsk ret kan en sådan tilladelse imidlertid kun udstedes til virksomheder, der udelukkende beskæftiger sig med udlejning af en sådan midlertidig arbejdskraft. Det er således umuligt for selskabet at opnå en sådan tilladelse i Grækenland og derfor at opnå den krævede bevilling.

15 Med dette anbringendes tredje led gjorde Evropaïki Dynamiki gældende, at kravet om, at tilbudsgiverne skulle være indehavere af den krævede bevilling, er i strid med de EU-retlige udbudsbestemmelser og derfor udgør en tilsidesættelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til artikel 49 EF.

16 Med anbringendets fjerde led gjorde Evropaïki Dynamiki gældende, at det nævnte krav er diskriminerende og udgør en tilsidesættelse af gennemsigtighedsprincippet.

17 I den anfægtede kendelse bemærkede Retten indledningsvis, at ECB ligesom Unionens institutioner med hensyn til de faktorer, der skal tages i betragtning ved indgåelse af en aftale efter udbud, har en vid skønsmargen, og at Rettens kontrol skal begrænse sig til en undersøgelse af, om der foreligger en alvorlig og åbenbar vildfarelse.

18 For så vidt angår det ottende anbringendes første led fastslog Retten indledningsvis, at Evropaïki Dynamiki hverken anfægtede lovligheden af den omstændighed, at rammekontrakten var omfattet af den tyske lovgivning, eller den omstændighed, at enhver tvist, der udspringer af aftaleforholdet mellem ECB og medkontrahenten, alene kan indbringes for Amtsgericht/Landgericht Frankfurt am Main. Derefter bemærkede Retten, at leveringen af tjenesteydelser til opfyldelse af rammekontrakten krævede erhvervsmæssig udlejning af arbejdskraft til ECB, hvilket pålagde sidstnævntes medkontrahent at være indehaver af den krævede bevilling. Den bemærkede ligeledes, at anvendelsesområdet for det i AÜG fastsatte krav ifølge retspraksis fra Bundesarbeitsgericht ikke er begrænset til vikarbureauer, men også finder anvendelse på it-virksomheder, som udstationerer deres personale i andre selskaber. Hvad endelig angår påstanden, hvorefter det ved indgåelsen i maj 2006 af en aftale om udlejning af en ekspert til ECB, ikke havde været nødvendigt med nogen bevilling, fandt Retten, at ECB's eventuelle tidligere tilsidesættelse af AÜG ikke fritog den fra at anvende denne lov korrekt i forbindelse med det foreliggende udbud efter forhandling.

19 Retten konkluderede herefter, at ECB ikke havde begået nogen fejl ved fortolkningen eller anvendelsen af AÜG ved at fastslå, at leveringen af de omhandlede tjenesteydelser var underlagt kravet om at være indehaver af den krævede bevilling, og at ECB ved at fastsætte dette krav hverken havde handlet vilkårligt eller tilgodeset tilbudsgivere

i Tyskland. Følgelig fastslog den, at det ottende anbringendes første led var åbenbart ugrundet.

20 Med hensyn til det ottende anbringendes andet led bemærkede Retten, at den under et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF ikke havde kompetence til at undersøge spørgsmålet, om samspillet mellem to nationale lovgivninger reelt udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, der er forbudt efter artikel 49 EF. Retten bemærkede, at Evropaïki Dynamiki for at anfægte foreneligheden af den afgørelse, der afslår udstedelse af den krævede bevilling, med fællesskabsretten kunne have anlagt et annullationssøgsmål ved de nationale domstole til prøvelse af afgørelserne fra de berørte nationale myndigheder. Følgelig fastslog den, at det ottende anbringendes andet led åbenbart skulle afvises.

21 Hvad angår anbringendets tredje led konstaterede Retten, efter først at have bemærket, at Evropaïki Dynamiki ikke havde påberåbt sig nogen retsregel, som gjorde det muligt for ECB i det foreliggende tilfælde at unddrage sig den territoriale virkning af den tyske lovgivning, og at institutionerne er forpligtet til at sikre, at de betingelser, der er fastsat i dokumenterne vedrørende en offentlig kontrakt, ikke tilskynder de potentielle tilbudsgivere til at tilsidesætte den nationale lovgivning, der finder anvendelse på deres virksomhed, at det ikke kan foreholdes ECB, at den anvendte bestemmelser i tysk ret.

22 Derefter fremhævede Retten, at for så vidt som Evropaïki Dynamiki gør gældende, at ECB ikke burde have krævet den krævede bevilling, anfægter denne virksomhed i virkeligheden AÜG's forenelighed med artikel 49 EU og med Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT 1997 L 18, s. 1) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114). For at kontrollere

den nationale lovgivnings retmæssighed i forhold til fællesskabsretten burde Evropaïki Dynamiki imidlertid have anlagt en sag ved de nationale domstole, der således kunne have forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen.

23 Retten bemærkede endelig, at Evropaïki Dynamiki ikke med føje kan støtte sig på den retspraksis, som den har anført. Den bemærkede i denne forbindelse for det første, at den ordregivende myndighed i den sag, der gav anledning til dom af 20. september 1988, Beentjes (sag 31/87, Sml. s. 4635), havde taget hensyn til et yderligere kriterium, der ikke var påkrævet i henhold til national lovgivning, og for det andet, at dommen af 3. oktober 2006, FKP Scorpio Konzertproduktionen (sag C-290/04, Sml. I, s. 9461), vedrørte præjudicielle spørgsmål, der drejede sig om nationale retsreglers forenelighed med fællesskabsretten. Retten forkastede derfor det ottende anbringendes tredje led som delvist åbenbart ugrundet og delvist åbenbart uantageligt til realitetsbehandling.

24 Retten bemærkede med hensyn til anbringendets fjerde led, at idet betingelsen, hvorefter tilbudsgiverne skulle være indehavere af den krævede bevilling, fremgik klart af flere af dokumenterne vedrørende udbuddet efter forhandling, og Evropaïki Dynamiki ikke var stødt på nogen vanskeligheder ved fortolkningen af det omtvistede krav, var dommen af 16. oktober 2003, Traunfellner (sag C-421/01, Sml. I, s. 11941), der vedrører gennemsigtighedsprincippet og pligten til at angive mindstekravene i udbudsbetingelserne, uden nogen relevans for sagens afgørelse.

25 Med hensyn til dommene af 12. december 2002, Universale-Bau m.fl. (sag C-470/99, Sml. I, s. 11617), og af 9. februar 2006, La Cascina m.fl. (forenede sager C-226/04 og C-228/04, Sml. I, s. 1347), bemærkede Retten, at en procedure for tildeling af en offentlig kontrakt ifølge den første af disse domme på alle stadier, herunder det stadium i et begrænset udbud, hvor der sker udvælgelse af ansøgere, skal overholde såvel princippet om ligebehandling af de potentielle bydende som princippet

om gennemsigtighed. Den anførte, at den anden af disse domme vedrører præjudicielle spørgsmål, der drejede sig om nationale retsreglers forenelighed med fællesskabsretten, navnlig i forhold til princippet om forbud mod forskelsbehandling og gennemsigtighedsprincippet.

26 Retten fandt imidlertid, at Evropaïki Dynamiki ikke med føje kunne gøre gældende, at selskabet ikke var tilstrækkeligt underrettet om det omtvistede krav, således at det ikke gyldigt kunne påberåbe sig en tilsidesættelse af gennemsigtighedsprincippet. Hvad angår den påståede tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling fremhævede Retten, at kravet vedrørte alle tilbudsgiverne. Retten forkastede derfor det ottende anbringendes fjerde led som delvist åbenbart ugrundet og delvist åbenbart uantageligt til realitetsbehandling.

27 Retten forkastede derfor det ottende anbringende som delvist åbenbart uantageligt til realitetsbehandling og delvist åbenbart ugrundet.

28 For så vidt angår det første til syvende anbringende forkastede Retten dem som åbenbart uantagelige til realitetsbehandling.

29 Retten anførte i den forbindelse for det første, at Evropaïki Dynamiki ikke var i stand til at bevise, at det i dokumenterne vedrørende det pågældende udbud efter forhandling fastsatte obligatoriske kriterium, hvorefter tilbudsgiverne skulle have den krævede bevilling, var ulovligt, for det andet, at dette selskab i sine skriftlige indlæg udtrykkeligt havde anerkendt, at det på ingen måde kunne indhente den krævede bevilling i Tyskland. Ifølge Retten kunne Evropaïki Dynamiki således ikke opnå nogen fordel af den omstændighed, at et eller flere af det første til syvende anbringende kunne vise sig at være begrundet. Selv om afgørelserne om afslag på sagsøgerens bud og tildelingen af kontrakten til andre tilbudsgivere således skulle annulleres på grundlag af disse anbringender, forholder det sig ikke desto mindre således, at Evropaïki Dynamiki ikke har været i stand til at godtgøre, at det af ECB anvendte udelukkelseskriterium er ulovligt, således at sidstnævnte kun vil kunne erstatte de anfægtede afgørelser med en ny afgørelse om at afvise Evropaïki Dynamikis bud på grund af denne udelukkelsesgrund.

30 Retten bemærkede, at en sagsøger ikke har nogen berettiget interesse i annullation af en afgørelse, såfremt det er givet, at resultatet vil være, at der træffes en ny afgørelse, som bekræfter indholdet af den annullerede afgørelse over for den. Retten fastslog således, at Evropaïki Dynamiki som følge af forkastelsen af det ottende anbringende ikke længere havde nogen retlig interesse i at påberåbe sig andre anbringender om annullation af afgørelserne om at afvise selskabets bud og tildelingen af kontrakten til andre tilbudsgivere. Retten bemærkede også, at et annullationsanbringende skal afvises, idet sagsøgeren ikke har søgsmålsinteresse, når en annullation af den anfægtede retsakt på grundlag af dette anbringende — selv hvis det antages, at anbringendet kan antages til realitetsbehandling — ikke vil kunne hjælpe sagsøgeren.

31 Retten forkastede derfor søgsmålet som delvist åbenbart uantageligt til realitetsbehandling og delvist åbenbart ugrundet.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

32 Evropaïki Dynamiki har i appelskriftet på vegne af konsortiet E2Bank nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Retsakterne, hvorved ECB har udelukket konsortiet E2Bank fra proceduren og tildelt kontrakten til en anden tilbudsgiver, annulleres.

— ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder også sagsomkostningerne i første instans.

33 ECB har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellens antagelse til realitetsbehandling

34 ECB har gjort gældende, at appellen bør afvises, for så vidt som den er iværksat på vegne af konsortiet E2Bank, uden at der er udstedt en fuldmagt herfor. Den har anført, at Evropaïki Dynamiki havde anlagt annullationssøgsmålet ved Retten på vegne af dette konsortium, og at selskabet havde vedlagt denne stævning en fuldmagt underskrevet af en repræsentant for Engineering Ingegneria Informatica SpA, et selskab, der deltager i konsortiet, men at rækkevidden af denne fuldmagt var begrænset til sagen ved Retten, og at den ikke tillod den bemyndigede at iværksætte appel for Domstolen.

35 Evropaïki Dynamiki har gjort gældende, at sidste afsnit af denne fuldmagt ikke begrænser sidstnævnte til sagen ved Retten, men at det omfatter, at alle mulige retsmidler er udtømt.

36 I den forbindelse må det fastslås, at Evropaïki Dynamiki ganske vist i medfør af første afsnit af fuldmagten tildeles retten til at anlægge sag på vegne af konsortiet E2Bank ved Retten.

37 Det præciseres imidlertid i andet afsnit i den samme fuldmagt, at den er gyldig i den periode, som er nødvendig for at afslutte alle retssager som angivet i de gældende bestemmelser.

38 Under disse omstændigheder må den pågældende fuldmagt antages også at omfatte den foreliggende appel ved Domstolen.

39 Appellen kan derfor antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

40 Til støtte for appellen har Evropaïki Dynamiki fremført fire anbringender.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 114 i Rettens procesreglement

41 Med dette anbringende har Evropaïki Dynamiki gjort gældende, at Retten tilsidesatte artikel 114 i sit procesreglement, da den antog ECB's formalitetsindsigelse, selv om den ikke var blevet fremsat i et særskilt dokument.

42 ECB finder anbringendet ubegrundet, idet artikel 114 i Rettens procesreglement fastsætter, at en formalitetsindsigelse skal fremsættes i et særskilt dokument, såfremt Retten anmodes om en særskilt afgørelse vedrørende dette aspekt i forhold til undersøgelsen vedrørende sagens realitet.

43 I denne forbindelse må det indledningsvis fastslås, at artikel 114 i Rettens procesreglement på ingen måde kræver, at enhver formalitetsindsigelse fremsættes i et særskilt dokument.

44 Fremsættelse af en sådan indsigelse er derimod kun nødvendig, hvor den part, der fremsætter indsigelsen, har til hensigt at anmode retten om en vurdering af, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

45 En formalitetsindsigelse kan således fremsættes i et svarskrift og undersøges af Retten, når den træffer afgørelse i sagen.

46 Heraf følger, at det første appelanbringende skal forkastes.

Det andet anbringende om tilsidesættelse reglerne vedrørende retlig interesse

47 Evropaïki Dynamiki har med dette anbringende gjort gældende, at Retten burde have undersøgt det første til syvende anbringende, selv om den forkastede det ottende anbringende, og at den fejlagtigt lagde til grund, at søgsmålsinteressen var bortfaldet. Selskabet har gjort gældende, at begrebet søgsmålsinteresse skal fortolkes udvidende, som det fremgår af såvel Domstolens praksis som af bestemmelserne i Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter (EFT L 395, s. 33).

48 ECB har anført, at der skal fastslås en manglende retlig interesse, når en annullation af den anfægtede afgørelse ikke vil kunne hjælpe sagsøgeren. Det er ECB's opfattelse, at Retten med føje — efter at have forkastet det ottende anbringende — forkastede Evropaïki Dynamikis første syv anbringender, eftersom kontrakten, selv om anbringenderne var begrundet, ikke kunne være indgået med konsortiet E2Bank, da sidstnævnte ikke havde den krævede bevilling og på ingen måde kunne indhente den.

49 I den forbindelse må det fastslås, at Retten med føje under henvisning til Domstolens praksis bemærkede for det første, at en sagsøger ikke har nogen berettiget interesse i annullation af en afgørelse, såfremt det er givet, at resultatet vil være, at der træffes en ny afgørelse, som bekræfter indholdet af den annullerede afgørelse over for den (jf. i denne retning dom af 20.5.1987, sag 432/85, Souna mod Kommissionen, Sml. s. 2229, præmis 20), for det andet, at et annullationsanbringende skal afvises, idet der ikke er søgsmålsinteresse, når en annullation af den anfægtede retsakt på grundlag af dette anbringende — selv hvis det antages, at anbringendet kan antages til realitetsbehandling — ikke vil kunne hjælpe sagsøgeren (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.3.1973, sag 37/72, Marcato mod Kommissionen, Sml. s. 361, præmis 2-8).

50 Det følger heraf, at Retten efter at have forkastet Evropaïkis Dynamikis ottende anbringende ikke kan kritiseres for at have fastslået, at det ikke længere var nødvendigt at tage stilling til de første syv anbringender, som ikke gjorde det muligt for sidstnævnte at opnå fyldestgørelse ved at fortsætte sagen.

51 Hvad angår Evropaïki Dynamikis argument om, at selskabet under alle omstændigheder havde bibeholdt en interesse vedrørende de første syv anbringender på grund af den mulighed, som det havde for at opnå den krævede bevilling gennem en filial i Tyskland, skal det bemærkes, at Evropaïki Dynamiki ikke har påvist en sådan mulighed ved Retten. Anerkendelsen af en adgang for selskabet til at fremføre et argument, som det ikke har fremført for Retten, ville være ensbetydende med at give det ret til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen imidlertid kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet

truffet vedrørende de anbringender og argumenter, der er blevet behandlet i første instans (jf. dom af 21.9.2010, forenede sager C-514/07 P, C-528/07 P og C-532/07 P, Sverige m.fl. mod API og Kommissionen, Sml. I, s. 8533, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis). Dette argument må således afvises.

52 Det andet appelanbringende skal derfor forkastes.

Det tredje anbringende om den krævede bevillings ikke-obligatoriske karakter

53 Evropaïki Dynamiki har med dette anbringende gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at tilbudsgivernes besiddelse af den krævede bevilling var et krav. Selskabet har tilføjet, at den tyske lovgivning i det foreliggende tilfælde ikke krævede opnåelsen af en sådan bevilling, og at selskabet indgik andre kontrakter med ECB uden at have den. Selskabet påstår også, at den omstændighed, at ECB krævede denne bevilling, er i strid med EU-retten vedrørende offentlige kontrakter og artikel 49 EF.

54 ECB har gjort gældende, at det ikke er den, som har indført forpligtelsen for tilbudsgiverne til at være indehavere af den krævede bevilling, men at besiddelsen af sidstnævnte udgør et ufravigeligt krav, der følger af tysk lovgivning.

55 Det bemærkes i denne forbindelse, at appelskriftet præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i Rettens dom, som påstås ophævet, og de retlige argumenter, der

særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. dom af 23.4.2009, sag C-425/07 P, AEPI mod Kommissionen, Sml. I, s. 3205, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis). Dette krav er ikke opfyldt, når appelanbringendet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede afgørelse angiveligt er behæftet med — blot gentager de argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. Et sådant anbringende har i realiteten kun til formål at opnå, at et for Retten fremført anbringende pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom af 12.9.2006, sag C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 7795, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

56 I den foreliggende sag skal det bemærkes, at Retten, som det fremgår af den anfægtede kendelses præmis 52-94 og denne doms præmis 12-27, nøje vurderede den påståede ulovlighed af kravet om, at tilbudsgiverne skulle være indehavere af den krævede bevilling.

57 Det må imidlertid fastslås, at Evropaïki Dynamikis kritik i forbindelse med dette appelanbringende ikke præcis sigter på Rettens argumentation i den anfægtede kendelse for at forkaste det ottende anbringende, som selskabet fremsatte for Retten. Evropaïki Dynamiki har med dette appelanbringende, der som anført af generaladvokaten i punkt 57 i forslaget til afgørelse i det væsentlige har samme indhold som det nævnte ottende anbringende, hovedsageligt gentaget den kritik, der blev fremført for Retten, mod ECB's afgørelse, således som den fremgår af dokumenterne vedrørende den omtvistede kontrakt, om i det foreliggende tilfælde at pålægge tilbudsgiverne en forpligtelse til at være i besiddelse af den krævede bevilling.

58 Som følge heraf må det tredje appelanbringende afvises.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

59 Med dette anbringende har Evropaïki Dynamiki gjort gældende, at Retten ikke har anvendt de relevante bestemmelser, der ville have foranlediget den til at annullerede den anfægtede afgørelse, og at ECB under alle omstændigheder ikke har fremført nogen gyldige begrundelser eller tilstrækkelige oplysninger til støtte for denne afgørelse. Evropaïki Dynamiki synes endvidere under henvisning i overskriften til dette anbringende til artikel 253 EF, artikel 12, stk. 1, i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1), artikel 100, stk. 2, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1) og artikel 149, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 357, s. 1) at påberåbe sig, at den appellerede kendelse har tilsidesat disse bestemmelser i EU-retten.

60 ECB har gjort gældende, at anbringendet skal afvises, og subsidiært, at det bør forkastes.

61 Hvad for det første angår de af Evropaïki Dynamiki under dette anbringende påberåbte bestemmelser i EU-retten må det fastslås, at sidstnævnte kun nævner dem uden at godtgøre deres anvendelighed i den foreliggende sag og uden at påvise, hvorledes den appellerede kendelse tilsidesætter disse bestemmelser. Det følger imidlertid af retspraksis, at en ren abstrakt opregning af et anbringende, som ikke bestyrkes af en mere præcis redegørelse, ikke er tilstrækkelig til at opfylde kravet om begrundelse

af nævnte anbringende (jf. i denne retning kendelse af 29.11.2007, sag C-107/07 P, Weber mod Kommissionen, præmis 24 og 25, og af 10.2.2009, sag C-290/08 P, Correia de Matos mod Kommissionen, præmis 18 og 19).

62 Hvad for det andet angår Evropaïki Dynamikis andre argumenter om, at Retten ikke har taget stilling til selskabets argument, hvorefter den blotte fremlæggelse af notaterne vedrørende vurderingen af buddene ikke var tilstrækkelig til at begrunde ECB's afgørelse om at tildele kontrakten til de udvalgte tilbudsgivere, skal det bemærkes, at Retten kun prøvede anbringendet vedrørende ulovligheden af kravet om, at tilbudsgiverne skulle være indehavere af den krævede bevilling. Efter at have forkastet dette anbringende er det med føje, som det fremgår af denne doms præmis 50, at Retten fandt, at de syv andre anbringender, herunder bl.a. femte og sjette anbringende vedrørende dels en tilsidesættelse af principperne om gennemsigtighed og god forvaltningsskik samt begrundelsespligten, dels urigtige skøn i forbindelse med vurderingen af sagsøgerens bud, åbenbart skulle afvises, uden at foretage en prøvelse af sidstnævntes argumenter.

63 Det fjerde appelanbringende må følgelig forkastes i sin helhed.

64 Da ingen af Evropaïki Dynamikis anbringender er taget til følge, skal appellen forkastes.

Sagens omkostninger

65 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af samme reglements artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da ECB har nedlagt påstand om, at Evropaïki Dynamiki tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Evropaïki Dynamiki har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE betaler sagens omkostninger.

Underskrifter